

Ivan Blatný - Melancholické procházk

ŠEL JSEM ZAS PO MĚSTĚ, JEŽ JE MI SOUZENO,
chladný a vypleněn až na jakési dno,
klášterní uličkou, kde páchnou pivní sudy.
Rostou tam hluchavky a nad zdí černý bez,
vyhnanec jako já, v smetišti hlodá rez,
v smetišti hlodá rez a v srdci hrůza nudy.

Podzim jak lodní zvon se snášel na keře,
když jsem si vzpomenu, že dole v klášteře
se jednou na cestách zastavil Apollinaire.
V ukryté zahradě dnes opět usedal,
krajiny v korunách se přelévaly dál,
dál jsem se opíjel, Viléme, vaším vínem.

A k hradbám stoupala ulice Pekařská
ve stínu kostelů – tudy jste krácel snad.
A přece krásná pekařka
milence mění do roka sedmkrát...

Zde kdysi bývaly hampejzy před branami,
val domů nad nimi, kamenné ticho, dóm.
Jak nazvat ten stesk, stesk po všem, po nikom,
z výšiny nad řekou mávají sličné dámy.

Není tu řeka Rýn, jen Svatka, Svitava,
a přece také v nich se utopila asi
nějaká Loreley... voda si pohrává
pod skalou v údolí se slunečními vlasy.

Kde fičí strniště, šlehalo obilí,
slyšte krásné české slovo tesknice,
nostalgie, ta touha vrátit se
tam, kde jsme nikdy nebyli.

Ostatné kaštany ťukají na dvířka,
Rýn, Rýn, až k pláči dojmají slova,
z ničeho nic barva fialová,
kuřte, hle dýmka pastýřská!

Dnes dávno, Guillaume, už nejste heslem dne,
nikdo mi neříkal, že vás mám milovat.
Jak voda plyne čas a programy se trátí
pod mostem Mirabeau... Jen básník zůstane.

KLEN, JASAN, HABR, BUK, OCHUTNEJ DNES TA JMÉNA,
jsou mnohem krásnější v tesklivých ozvěnách.
Včera jsem naslouchal, jak lesem kráčí žena
a vítr za ní táh a vítr za ní táh.

Z úprku lijáků je slyšet řinčet plech,
kopytka krůpěj ti běží po ústech,
nad Svatkou volá hlas u zlátnoucího dubu:
„Údolí odplouvá! Nahoru na palubu!“

PLÁŇ SE TI OTVÍRÁ, KDYŽ MÍJÍŠ DLOUHOU ZEĎ
zelené zahrady, zeď mrtvých na Centrále.
Buš do ní zoufale a čekej odpověď,
jen vyplašený pták... odlétá... mizí v dále.

Jen vyplašený pták odlétá oblohou
(skotačil na hrobech a hvízdal v keřích smrti)
a smyčka lítosti se zadržuje, škrť,
sleduješ jeho let, olovo na nohou.

Sleduješ jeho let, jak lehounce tam pluje,
jak jízva na nebi se zvolna zaceluje
nad poli, lukami a kolébáním vod.
Ta rýha stříbrná... ta rýžka... nit... a bod...

A CIRKUS ODJÍŽDĚL, NAPOSLED JEŠTĚ HRÁL
na hrazdě v kopuli akrobat na kytaru.
V Křížové ulici stan, zahalený v páru,
vlhl a ztrácel se, odjížděl zvolna dál.

Do tmy a do zimy, kde nejsou stanice...
Vůz dodrkotal. Spí. Nic nevím o tom kraji.
Také se navrátím. Pohled, jak odlétají
vysoko nad městem šaškovy střevíce!

Také se navrátím jak lesy do ticha,
jak lesy v prosinci, neslyšně unášené.
Co ztratím? Neklid, stesk a týdny, které žene.
Hle, prázdný, prázdný sál a sen v něm pelichá.

NAD MĚSTEM LETĚLY ŠAŠKOVY STŘEVÍCE,
překrásně letěly jako dva tažní ptáci
do krajin za mořem, z nichž se už nenavrací.
Jestli jsem miloval, pak podzim nejvíce.

Pod nebem naděje stál se mnou Andersen
a hleděl na husy, jak odlétají k jihu,
vyzul jsem v rákosí všecky své křápy, tíhu
a letěl za nimi přes širý čistý den.

Jestli jsem miloval, pak zakalenou hněd
psích očí podzimu, věrného psa, jenž stárne.
Strašný stesk míjení na této zemi marné,
pod nebem němoty, jež nemá odpověď.